

УДК 351:332.1:339.922(477)

DOI: 10.35432/tisb352026359099

Василь Пасічник

*доктор наук з державного управління,
доцент, професор кафедри публічного врядування,
ННІ адміністрування, державного управління та професійного розвитку
Національного університету «Львівська політехніка»
<https://orcid.org/0000-0002-2447-2374>
e-mail: vasyl.m.pasichnik@lpnu.ua*

ЄВРОРЕГІОНИ ЯК ФОРМА РОЗВИТКУ МІЖРЕГІОНАЛЬНОЇ ВЗАЄМОДІЇ В КОНТЕКСТІ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ

У статті здійснено аналіз єврорегіонів як ефективної форми розвитку міжрегіональної взаємодії в умовах європейської інтеграції України. Єврорегіони сприяють активізації економічних, соціальних, культурних і гуманітарних зв'язків, формують передумови для розвитку інфраструктури, підвищення інвестиційної привабливості регіонів та покращення якості життя населення. До основних проблем функціонування єврорегіонів в Україні відносяться: недосконалість нормативно-правового забезпечення, обмеженість фінансових ресурсів, недостатній рівень інституційної спроможності органів місцевого самоврядування, низький рівень координації між суб'єктами співробітництва та нерозвиненість інфраструктури прикордонних територій.

Тому, існує необхідність подолання зазначених проблем шляхом впровадження комплексного, системного підходу, що передбачає не лише удосконалення державної політики у сфері транскордонного співробітництва, але й гармонізацію нормативно-правової бази з європейськими стандартами, посилення інституційної спроможності органів місцевого самоврядування та підвищення рівня професійної підготовки кадрів. Важливим напрямом є активізація міжнародного співробітництва через розширення участі у програмах Європейського Союзу, поглиблення партнерських зв'язків між прикордонними регіонами та впровадження спільних інноваційних і інфраструктурних проєктів. Особливого значення набуває залучення інвестиційних ресурсів, зокрема коштів міжнародної технічної допомоги, структурних фондів ЄС, грантових програм та приватного капіталу, що сприятиме модернізації економіки прикордонних територій.

Перспективним наслідком реалізації зазначених заходів стане трансформація єврорегіонів із суто адміністративних чи декларативних структур у потужні центри економічного зростання та інноваційного розвитку. Це дозволить не лише нівелювати бар'єрну функцію державних кордонів, але й перетворити їх на зони активної конвергенції, де спільне управління ресурсами та екологічними ризиками стане основою сталого розвитку.

Ключові слова: єврорегіон, міжрегіональна взаємодія, територіальні громади, міжнародне співробітництво, транскордонне співробітництво, публічне управління та адміністрування.

Vasyl Pasichnyk

*Doctor of Sciences in Public Administration,
Associate Professor, Professor of the Department of Public Governance,
Educational and Scientific Institute of Administration,
Public Administration and Professional Development,
Lviv Polytechnic National University
<https://orcid.org/0000-0002-2447-2374>
e-mail: vasyl.m.pasichnik@lpnu.ua*

EUROREGIONS AS A FORM OF DEVELOPMENT OF INTERREGIONAL COOPERATION IN THE CONTEXT OF UKRAINE'S EUROPEAN INTEGRATION

The article analyzes Euroregions as an effective form of developing interregional interaction in the context of Ukraine's European integration. Euroregions facilitate the intensification of economic, social, cultural, and humanitarian ties, create prerequisites for infrastructure development, enhance the investment attractiveness of regions, and improve the quality of life for the population. The key challenges to the functioning of Euroregions in Ukraine include an imperfect regulatory and legal framework, limited financial resources, insufficient institutional capacity of local self-government bodies, low levels of coordination between cooperation entities, and underdeveloped infrastructure in border areas.

Therefore, it is necessary to overcome these problems by implementing a comprehensive, systemic approach. This involves not only improving state policy in the field of cross-border cooperation but also harmonizing the regulatory framework with European standards, strengthening the institutional capacity of local governments, and enhancing professional training for personnel. An important direction is the intensification of international cooperation through expanded participation in European Union programs, deepening partnerships between border regions, and implementing joint innovative and infrastructure projects. Attracting investment resources—particularly international technical assistance, EU structural funds, grant programs, and private capital—is of particular importance, as it will facilitate the modernization of the economy in border areas. A prospective outcome of implementing these measures will be the transformation of Euroregions from purely administrative or declarative structures into powerful centers of economic growth and innovative development. This will allow not only for the mitigation of the barrier function of state borders but also for their transformation into zones of active convergence, where joint resource and environmental risk management becomes the foundation for sustainable development.

Keywords: euroregion, interregional cooperation, territorial communities, international cooperation, cross-border cooperation, public administration.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими та практичними завданнями. Реалізуючи курс на європейську інтеграцію, Україна прагне через систему відповідних інституцій запозичити та впровадити найкращі світові практики, досягнувши сучасних стандартів соціально-економічного розвитку. Одним із ефективних шляхів досягнення цієї мети є розширення співпраці із зарубіжними партнерами у різних форматах, серед яких важливе місце посідає транскордонне співробітництво. Міжнародне регіональне співробітництво, зокрема транскордонне, відіграє дедалі вагомішу роль у системі міжнародних економічних відносин. Ця тенденція характерна для глобальної економічної системи загалом, але особливо яскраво проявляється в Європі, де функціонують провідні міжнародні регіональні економічні об'єднання, що мають високий рівень визнання у світі.

З огляду на сучасні соціально-економічні умови в Україні, а також необхідність удосконалення механізмів зовнішньоекономічної діяльності та врахування динаміки зовнішніх ринків, спостерігається активний пошук нових форм і підходів до економічного співробітництва. У цьому контексті особливої актуальності набуває розвиток субрегіонального міжнародного економічного співробітництва, який поступово виходить на провідні позиції. Тому, постає необхідність комплексного наукового аналізу ролі єврорегіонів як інструменту розвитку міжрегіональної взаємодії, визначення ключових проблем їх функціонування та обґрунтування напрямів удосконалення механізмів їх діяльності в контексті європейської інтеграції України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми і на які спирається автор. Питання розвитку транскордонного співробітництва

грунтовно досліджено у численних наукових працях, зокрема в роботах М. Мікули, Н. Попадинця, П. Шилепницького, О. Пастернак, К. Гегедоша, О. Чмир та інших учених. У цих дослідженнях особлива увага приділяється ролі єврорегіонів як ефективної організаційної форми транскордонної взаємодії, що сприяє поглибленню економічних, соціальних і інституційних зв'язків між прикордонними територіями. Тому, у сучасних наукових дослідженнях єврорегіони розглядаються як важливий інструмент розвитку як транскордонного, так і міжрегіонального співробітництва, що відіграє значну роль у формуванні ефективної регіональної політики та забезпеченні європейської інтеграції України.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є дослідження єврорегіонів як ефективної форми розвитку міжрегіональної взаємодії, виявлення ключових проблем функціонування єврорегіонів і розроблення практичних рекомендацій щодо удосконалення механізмів їх діяльності в системі публічного управління.

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. У сучасних умовах трансформації системи публічного управління та реалізації стратегічного курсу України на європейську інтеграцію особливого значення набуває розвиток ефективних форм міжрегіональної взаємодії. Посилення інтеграційних процесів у Європі зумовлює необхідність адаптації національних підходів до управління регіональним розвитком відповідно до європейських стандартів, що передбачає активізацію співпраці між прикордонними територіями, органами публічної влади та іншими суб'єктами соціально-економічних відносин.

Транскордонне співробітництво посідає важливе місце у взаємодії Європейського Союзу з державами Східної Європи та виступає ефективним інструментом вирішення спільних проблем по обидва боки державного кордону. Важливим інструментом реалізації цих завдань виступають єврорегіони як організаційна форма транскордонного співробітництва, що сприяє розвитку економічних, соціальних, культурних та інституційних зв'язків між регіонами різних держав. Єврорегіональна співпраця характеризується високим рівнем інституційного розвитку прикордонних взаємозв'язків. Транскордонна взаємодія набуває ознак єврорегіональної за умови формування стійких організаційних структур, таких як асоціації, ради, секретаріати, робочі групи та урядові комітети, а також через встановлення взаємодії зі спеціалізованими регіональними й міждержавними органами координації транскордонного співробітництва [1, с.5].

У зарубіжній та вітчизняній науковій літературі існує значна кількість підходів до визначення поняття «єврорегіон». Зокрема, Соду К. трактує єврорегіон як об'єднання муніципальних одиниць, розташованих по обидва боки державного кордону, які мають спільну адміністративну структуру. Український дослідник у сфері фінансів місцевого самоврядування Кравченко В. розглядає єврорегіони як міжнародні субрегіони економічної співпраці. Водночас Петренко З. визначає їх як міждержавні транскордонні регіональні об'єднання, що охоплюють прикордонні території та функціонують на основі узгоджених програм і проєктів розвитку.

У свою чергу Писаренко С. підкреслює, що єврорегіон є формою транскордонного співробітництва між територіальними громадами або місцевими органами влади прикордонних регіонів двох чи більше держав, які мають спільний кордон. Таке співробітництво спрямоване на координацію спільних дій та реалізацію узгоджених заходів у різних сферах суспільного життя відповідно до національного законодавства та норм міжнародного права з метою вирішення спільних проблем і забезпечення інтересів населення по обидва боки кордону [2, с.108].

Отже, єврорегіон доцільно розглядати як одну з організаційних форм транскордонного співробітництва, у межах якої місцеві органи влади прикордонних територій, діючи в межах своєї компетенції та за погодженням із центральними органами

державної влади, отримують розширені можливості для здійснення міжнародної взаємодії. Це дає змогу розробляти та впроваджувати комплексні програми економічного, культурного й гуманітарного розвитку, реалізовувати спільні транскордонні проекти, а також ефективно вирішувати актуальні проблеми зайнятості, розвитку інфраструктури та охорони довкілля.

Основна мета функціонування єврорегіонів полягає у всебічному зближенні народів, формуванні сприятливого середовища для партнерства та активного обміну досвідом у різних сферах, зокрема у сфері охорони довкілля, сільського господарства, транспорту, комунікацій, безпеки, зайнятості, технологій і туризму. Досягнення цієї мети забезпечується реалізацією комплексу завдань, які визначаються для кожного єврорегіону з урахуванням його специфіки як найбільш доцільні та ефективні для конкретної території. Формування таких цілей базується на ґрунтовному аналізі рівня соціально-економічного розвитку регіону, екологічного стану, інвестиційної та інноваційної активності, а також рівня розвитку транспортної інфраструктури та інших ключових факторів [3, с.230].

До ключових цілей функціонування єврорегіонів належать: посилення співпраці між регіонами, обмін досвідом та інформацією, а також підвищення рівня та якості життя населення прикордонних територій. Важливе значення має сприяння регіональному розвитку, розвиток економіки і торгівлі, удосконалення інфраструктури та стимулювання туристичної діяльності. Окрему увагу приділено обміну інформацією щодо функціонування ринку праці, врегулюванню прикордонного руху, охороні довкілля та спільним діям у разі надзвичайних ситуацій і техногенних катастроф. Важливим напрямом є також співробітництво у різних сферах, зокрема у просторовому плануванні, наданні гуманітарної та соціальної допомоги, розвитку спорту та системи охорони здоров'я. Крім того, єврорегіони сприяють взаємодії спеціалізованих служб, зокрема гірничорятувальних, розвитку культурного обміну та збереженню культурної спадщини, реалізації програм молодіжних обмінів, а також загальному покращенню міжлюдських відносин і взаєморозуміння між народами.

Єврорегіони функціонують у межах прикордонних територій двох або більше сусідніх держав з метою реалізації спільних інтересів і підвищення якості життя населення прикордонних регіонів. Функціонування єврорегіонів ґрунтується на двосторонніх або багатосторонніх угодах про транскордонне співробітництво, які встановлюють зобов'язання виключно для сторін, що їх підписали. Водночас вони не виступають окремими державними інституціями та не наділені політичною владою. Повноваження єврорегіонів обмежуються компетенцією місцевих органів влади та органів місцевого самоврядування, які входять до їх складу. Географічні межі єврорегіонів, як правило, визначаються рівнем соціально-економічної інтеграції або адміністративно-територіальними межами учасників. Тому, єврорегіони можуть розглядатися як транскордонні організації, які мають постійний секретаріат, управлінську та технічну структуру, а також здатність залучати власні ресурси для реалізації спільних ініціатив. Їх діяльність передбачає як вертикальну взаємодію (з європейськими інституціями, центральними та місцевими органами влади), так і горизонтальну співпрацю між учасниками та іншими подібними структурами [4].

Україна приєдналася до процесу формування єврорегіонів у 1993 році шляхом ратифікації Європейської рамкової конвенції про транскордонне співробітництво між територіальними громадами або органами влади, ухваленої в Мадриді 21 травня 1980 року. Це стало важливим кроком у розвитку міжнародної регіональної взаємодії та інтеграції до європейського простору.

Першим єврорегіоном за участю України став Карпатський Єврорегіон, який об'єднав прикордонні території України та ще чотирьох держав — Польщі, Румунії, Словаччини й Угорщини. З українського боку до нього увійшли Закарпатська, Івано-Франківська, Львівська та Чернівецька області.

Другим став Єврорегіон «Буг», створений у 1995 році в місті Луцьк як польсько-

українське партнерство. Його учасниками стали Волинська область України та Люблінське воєводство Польщі.

Третім єврорегіоном за участю України став Єврорегіон «Нижній Дунай». Угоду про його створення було підписано 14 серпня 1998 року в місті Галац після проведення попередньої підготовчої роботи, що включала аналіз національного законодавства та визначення ключових напрямів співпраці. До складу єврорегіону увійшли Одеська область України, райони Вулканешть, Кагул і Кантемир Республіки Молдова, а також повіти Бреїла, Галаць і Тульча Румунії. Унаслідок адміністративно-територіальних змін у Молдові її представництво в межах єврорегіону змінювалося, однак відповідні адміністративні одиниці залишалися правонаступниками в структурі цього транскордонного об'єднання [5, с.16].

В умовах інтеграції України до Європейського Союзу значення єврорегіонального та транскордонного співробітництва суттєво зростає. Узагальнення наукових підходів дає змогу виокремити основні групи чинників, які обґрунтовують необхідність розвитку транскордонної взаємодії на прикордонних територіях України. До таких чинників можна віднести:

- фінансово-економічні. Таки чинники пов'язані з пошуком нових джерел економічного зростання та формуванням конкурентних переваг. Транскордонне співробітництво сприяє об'єднанню ресурсів і інтересів регіонів, що дозволяє зменшити витрати та підвищити ефективність реалізації спільних проєктів;

- організаційно-соціальні чинники зумовлені розвитком нових форм організації діяльності в умовах ринкової економіки. Зростає роль інтеграційних підходів до управління, а також ефективного використання соціального потенціалу територіальних громад і регіонів;

- інформаційні - відображають посилення інформаційних зв'язків, які одночасно виступають як чинником, так і результатом інтеграційних процесів, взаємно підсилюючи один одного;

- інноваційно-інвестиційні - полягають у можливості залучення різних видів ресурсів, реалізації інноваційних проєктів та активізації іноземного інвестування для вирішення спільних соціально-економічних завдань;

- історичні чинники пов'язані зі спільним історичним минулим прикордонних територій або поступовим подоланням історичних суперечностей, що сприяє налагодженню співпраці та взаєморозуміння між регіонами [6, с.70].

Також, розвиток єврорегіонів в Україні супроводжується низкою системних проблем, які стримують ефективність транскордонного співробітництва та інтеграцію до європейського простору. Однією з ключових є недосконалість нормативно-правового забезпечення, оскільки чинна законодавча база не завжди узгоджена з європейськими стандартами, що ускладнює реалізацію спільних ініціатив. Водночас суттєвим обмеженням залишається недостатній рівень фінансування, що проявляється у складності доступу до міжнародних ресурсів та обмеженій державній підтримці.

Не менш важливою проблемою є низька інституційна спроможність органів місцевого самоврядування, яка проявляється у недостатньому досвіді управління транскордонними проєктами та нестачі кваліфікованих кадрів. Також спостерігається недостатній рівень координації між різними суб'єктами співробітництва, що призводить до фрагментарності реалізації політики у цій сфері. Додатковим стримуючим фактором є нерозвиненість транспортної та логістичної інфраструктури прикордонних територій, що обмежує економічну активність і мобільність.

Серед інших проблем варто виділити низький рівень залучення бізнесу та громадськості до транскордонних процесів, а також наявність бюрократичних та адміністративних бар'єрів, зокрема у сфері митного та прикордонного регулювання. Значний вплив мають і зовнішні чинники, такі як безпекові виклики та політична нестабільність, які ускладнюють розвиток довгострокових партнерства. У сукупності ці проблеми зумовлюють

необхідність комплексного вдосконалення механізмів функціонування єврорегіонів.

Враховуючи окреслені проблеми розвитку єврорегіонів, стає очевидним, що їх подолання потребує системного та комплексного підходу з боку держави, органів місцевого самоврядування та міжнародних партнерів. Наявні виклики не лише виявляють слабкі місця у функціонуванні транскордонного співробітництва, але й формують підґрунтя для пошуку ефективних управлінських рішень і впровадження сучасних інструментів регіонального розвитку. Важливим аспектом є те, що новий етап якісного розвитку єврорегіонів України у співпраці з державами Центральної Європи відбувається в умовах розширення Європейського Союзу, завершення формування економічного і валютного союзу, а також суттєвого поступу у напрямі політичної інтеграції та поглиблення співпраці у сфері безпеки. Це, у свою чергу, зумовлює істотні зміни у структурі та механізмах транскордонного співробітництва в Європі загалом і розвитку єврорегіонів зокрема [2, с.110].

Формування економічно конкурентоспроможних єврорегіонів на західному кордоні України, створення спільних із європейськими партнерами асоціацій і проектів, укладення нових угод для вдосконалення правової бази співробітництва, а також координація соціально-економічного й екологічного розвитку прикордонних територій мають стати пріоритетними напрямками єврорегіональної взаємодії України на найближчу перспективу. Достатній рівень забезпеченості єврорегіонів ресурсним, фінансовим і людським потенціалом створює можливості для розвитку транскордонних ринків та сприяє вирівнюванню якості життя населення в країнах-учасницях. Водночас важливим чинником виступає територіальна сумісність, яка стимулює розвиток транскордонної інфраструктури через посилення інтеграції організаційно-економічних елементів регіонального розвитку в межах єврорегіону. Крім того, високий рівень соціальної близькості забезпечує активну взаємодію між транскордонними інституціями, що сприяє ефективній реалізації спільних ініціатив і проектів [7].

У процесі формування нового статусу єврорегіонів України у співпраці з державами Східної та Центральної Європи після розширення Європейського Союзу поєднуються як зовнішні євроінтеграційні, так і внутрішні національно-державні інтереси, зокрема пов'язані з комплексним розвитком прикордонних територій. У сучасних умовах створення ефективної системи функціонування єврорегіонів набуває особливої ваги для України. Важливим концептуальним висновком щодо подальшого розвитку єврорегіонів є необхідність розроблення узгоджених стратегій розвитку прикордонних територій України у співпраці з суміжними регіонами країн Центральної Європи, які є членами ЄС. Актуальним завданням залишається також активізація участі прикордонних областей України у формуванні нових, більш практично орієнтованих єврорегіонів із регіонами сусідніх держав. Це, своєю чергою, відкриває додаткові можливості для залучення міжнародної фінансової допомоги та реалізації спільних проектів соціально-економічного розвитку територій.

Висновки з даного дослідження і перспективи подальших розвідок у даному напрямку. На сучасних зовнішніх кордонах Європейського Союзу єврорегіональне співробітництво перетворюється на дієвий інструмент формування розширеним ЄС простору добросусідства та інтенсивного розвитку зв'язків європейської спільноти з прикордонними державами. Унаслідок наближення кордонів ЄС до України суттєво трансформувалася статус єврорегіонального та транскордонного співробітництва нашої держави. Для України єврорегіональна взаємодія виступає надзвичайно важливим механізмом практичного включення її регіонів до загальноєвропейських інтеграційних процесів. Єврорегіони забезпечують інтеграцію українських регіонів до європейського простору шляхом реалізації спільних програм і проектів, впровадження сучасних підходів до управління регіональним розвитком та використання інструментів міжнародного співробітництва. Водночас їх розвиток стримується низкою проблем, зокрема недосконалістю нормативно-правової бази, обмеженістю фінансових ресурсів, недостатньою інституційною спроможністю та слабкою

координацією між суб'єктами співпраці.

Отже, визначення та аналіз чинників розвитку єврорегіонів є одним із пріоритетних завдань сучасної регіональної політики, вирішення якого сприятиме зміцненню економічної безпеки як прикордонних територій, так і держави в цілому. Ефективний розвиток єврорегіонів можливий за умови розширення інвестиційних можливостей, зокрема через залучення фінансових ресурсів не лише місцевих бюджетів і підприємств, а й програм міжнародної технічної допомоги, структурних фондів ЄС та інструментів транскордонного співробітництва.

Важливою умовою є формування сприятливого інноваційного середовища в межах єврорегіонів, що має забезпечуватися завдяки узгодженій діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування в рамках реалізації національної та регіональної політики. Ефективність єврорегіонального співробітництва значною мірою залежить від скоординованих дій усіх його учасників, активного обміну досвідом, підтримки з боку урядів держав, подолання корупційних проявів та переходу від декларативних намірів до реалізації конкретних спільних проєктів. Для підвищення результативності функціонування єврорегіонів доцільним є вивчення та критичне переосмислення досвіду країн Європейського Союзу, які мають значні досягнення у сфері транскордонної взаємодії та інноваційного розвитку. У цьому контексті для України особливо актуальним є розроблення ефективних механізмів усунення бар'єрів та створення сприятливих умов для активізації економічної діяльності в межах єврорегіонів.

Список використаних джерел

1. Сторонянська І. З., Беновська Л. Я. Нова регіональна політика ЄС: особливості реалізації в контексті сучасних викликів та ризиків. Соціально-економічні проблеми сучасного періоду України. 2023. Вип. 1. С. 3-11. URL: <http://jnas.nbu.gov.ua/article/UJRN-0001456072>, DOI <https://doi.org/10.36818/2071-4653-2023-1-1>
2. Лукач Н. М. Європейська політика згуртування в XXI ст.: орієнтири та досвід для України. Політикус. 2021. № 5. С. 107-113. URL: <http://dspace.pdpu.edu.ua/handle/123456789/13546>, DOI <https://doi.org/10.24195/2414-9616.2021-5.18>
3. Марухленко О.В., Кузьменко Д.С. Політика згуртованості в ЄС: досвід для України. European scientific journal of Economic and Financial innovation № 1(13) 2024. С. 229–340. URL: <https://journal.eae.com.ua/index.php/journal/article/view/294>, DOI: <https://doi.org/10.32750/2024-0132>
4. Діденко О.Г. Регіональна політика Європейського Союзу як інституційна передумова забезпечення сталого розвитку територій. Економіка і регіон : Науковий вісник. 2025. № 4 (99). URL: <https://journals.nupp.edu.ua/eir/uk/article/view/4174>, DOI: [https://doi.org/10.26906/EiR.2025.4\(99\).4174](https://doi.org/10.26906/EiR.2025.4(99).4174)
5. Спроможність громад до участі в транскордонних проєктах ЄС: поточний стан та шляхи зміцнення : аналіт. доп. Головка А., Химинець В.; за наук. ред. В. Потапенка. Київ : НІСД, 2025. 36 с. URL: https://www.niss.gov.ua/sites/default/files/2025-12/ad_transkordonne_spivrob_ukr_16_12_2025.pdf, DOI: <https://doi.org/10.53679/NISS-analytrep.2025.12>
6. Ципліцька О. О. Регіональна політика у країнах ЄС та інструменти забезпечення інвестиційної привабливості регіонів. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер. : Економіка і менеджмент. 2021. Вип. 47. С. 67–76. URL: <http://www.vestnik-econom.mgu.od.ua/journal/2021/47-2021/10.pdf>, DOI: <https://doi.org/10.32841/2413-2675/2021-47-8>
7. Штиршов О. М., Верба С. М. Державна регіональна політика в Україні: аналіз розвитку. Ефективна економіка. 2023. № 1. URL:

<https://www.nayka.com.ua/index.php/ee/article/view/1031>, DOI: <https://doi.org/10.32702/2307-2105.2023.1.29>

References

1. Storonianska, I. Z., & Benovska, L. Ya. (2023). Nova rehionalna polityka YeS: osoblyvosti realizatsii v konteksti suchasnykh vyklykiv ta ryzykiv [New EU regional policy: features of implementation in the context of modern challenges and risks]. *Sotsialno-ekonomichni problemy suchasnoho periodu Ukrainy — Socio-Economic Problems of the Modern Period of Ukraine*, 1, 3–11. Retrieved from <https://doi.org/10.36818/2071-4653-2023-1-1> [in Ukrainian].
2. Lukach, N. M. (2021). Yevropeiska polityka zhurtuvannia v XXI st.: oriientyry ta dosvid dlia Ukrainy [European cohesion policy in the 21st century: guidelines and experience for Ukraine]. *Politykus — Politicus*, 5, 107–113. Retrieved from <https://doi.org/10.24195/2414-9616.2021-5.18> [in Ukrainian].
3. Marukhlenko, O. V., & Kuzmenko, D. S. (2024). Polityka zhurtovanosti v YeS: dosvid dlia Ukrainy [Cohesion policy in the EU: experience for Ukraine]. *European scientific journal of Economic and Financial innovation*, 1(13), 229–340. Retrieved from <https://doi.org/10.32750/2024-0132> [in Ukrainian].
4. Didenko, O. H. (2025). Rehionalna polityka Yevropeiskoho Soiuzu yak instytutsiina peredumova zabezpechennia staloho rozvytku terytorii [Regional policy of the European Union as an institutional prerequisite for ensuring sustainable development of territories]. *Ekonomika i rehion: Naukovyi visnyk — Economy and Region: Scientific Bulletin*, 4(99). Retrieved from [https://doi.org/10.26906/EiR.2025.4\(99\).4174](https://doi.org/10.26906/EiR.2025.4(99).4174) [in Ukrainian].
5. Holovka, A., & Khymynets, V. (2025). Spromozhnist hromad do uchasti v transkordonnykh proiektakh YeS: potochnyi stan ta shliakhy zmitsnennia [Capacity of communities to participate in EU cross-border projects: current state and ways of strengthening]. (V. Potapenko, Ed.). Kyiv: NISD. Retrieved from <https://doi.org/10.53679/NISS-analytrep.2025.12> [in Ukrainian].
6. Tsyplitska, O. O. (2021). Rehionalna polityka u krainakh YeS ta instrumenty zabezpechennia investytsiinoi pryvablyvosti rehioniv [Regional policy in EU countries and tools for ensuring the investment attractiveness of regions]. *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu. Ser.: Ekonomika i menedzhment — Scientific Bulletin of the International Humanitarian University. Series: Economics and Management*, 47, 67–76. Retrieved from <https://doi.org/10.32841/2413-2675/2021-47-8> [in Ukrainian].